

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

Σκηνή ΙΓ'.

ΟΙ ΕΠΙΑΝΩ, ΕΡΩΣ-ΧΑΡΕΣ, ΤΙΤΥΡΟΣ, ΧΛΟΗ

Πάν στον Έρωτα

Κέρνα μας τώρα πόρσιες με τις καλές τις μοίρες.

ΧΑΡΕΣ

Πιέτε του Όλύμπου τὸ κρασί με τοὺς χρυσοὺς κρα-
(τῆρες.

(πίνουν ὅλοι)

ΕΡΩΣ

Καὶ τώρα πρὶν τὰ δόλχρυσά ποτήρια μας ἀφήσωμε
ταιριάζει νὰ τιμήσωμε.

ἐκεῖνον ποὺ ἔγεινε στὴ γῆς ἡ αἰτία νὰ μὴ μείνει
τὸ θέλημα καὶ τῆς Θεᾶς ἡ προσταγὴ νὰ γέινει,
(Παίρνει τὴ φλογέρα ἀπὸ τὰ χεῖρ᾽ αὐτοῦ Δάφνη)

Ὡ σὺ ποῦσαι ἕνα ταπεινὸ
Ἠαῖδι τῆς καλαμιάς
Στὴν ἄκρη ποὺ μεγάλωσες
Τῆς γυροποταμιάς,

Ὅπου δὲν εἶσαι τίποτα
Κι' εἶσαι ἡ ψυχὴ γυμνὴ
Ὅπου περνάει ἀπὸ χρυσὸ
Καλάμι καὶ θρηγεῖ,

Σὺ ποὺ δὲν ξέρεῖ μέσα σου
Τι γίνεται κανεὶς
Τὴν ὥρα ποὺ σ' ἀγγίζουμε
στὰ χεῖλῃ καὶ πονεῖς,

Φλογέρα ὦ σὺ ποὺ ντύνεσαι
Τὴν πλαστικὴ ὁμορφιά
Γιὰ νὰ τὴ φέρῃς στὶς καρδιές
Σ' ἀγέρινα φτερά,

Ὕμνος σοὺ πρέπει ξέχωρος
Γιατὶ ἔκανες στὴ γῇ
Νὰ γέινει, ὦ τρισυγκύτατη,
Τοῦ Όλύμπου ἡ προσταγὴ.

ΠΑΝ

Κ' ἐγὼ ποὺ τὸ τραγοῦδί μου μέσα στὶς κάμπους χύνω
Ἀπὸ τὶς ράχες, ξαπλωτὸς στὸ βράχο τὸ σκιστό,
Τὸ τί 'πες στὴ φλογέρα μου, χαρούμενος τὸ κρίνω
Ὡραῖο καὶ σωστό !

Μὰ καὶ γιατί' εἶμαι τῶν βοσκῶν προστάτης καὶ σὲ μένα
'Ορκίστηκαν τὴν πληρωμὴ, σὰν δάλανε τὴ κρίση,

Προστάζω τὰ χαμένα

Εὐτὺς ὁ Βάττος τὰ σουριὰ στὸ Δάφνη νὰ μετρήσῃ !
Τ' ἄρνιά του μετὰ τὰ χαίμαλιά, τὶς διαλεχτὲς τὶς μάννες,
Κι' ὅλο του τὸ δοσκότοπος καὶ τὶς φραχτὲς τοῦ στάνες !

(*) Κοίταξε ἀριθμ. 539, 540, 541, 542 543 καὶ 544.

ΔΑΦΝΗΣ

Γιὰ τὴ σωστὴ τὴν κρίση σου, Πάνα, μετὰ τὴν καρδιά μου
σ' εὐχαριστῶ, τὰ δέχομαι τί τάχῃ κερδισμένα !

Μὰ τώρα ποὺ ὅλα τὰ σουριὰ τοῦ Βάττου εἶναι δικά μου

Καὶ γιὰ νὰ μάθῃ πὼς ποτὲς δὲν εἶχα καρφωμένα

τὰ μάτια μου στὰ πλοῦτῃ του, τοῦ τὰ γυρίζω πίσω !

Ἢ Νύφη κ' ἡ φλογέρα μου με φτάνουνε νὰ ζήσω !

Τοῦ δίνω ὅσα τοῦ κέρδισα, γιατί' ἔτσι ἐγὼ πλερώνω !

Τὰ στρέφω... μετὰ τὰ μάτια του νὰ δῇ καὶ νὰ πιστέψῃ
πὼς μετὰ τὴν τέχνη μόνον

Μπορεῖ, μιανῆς χουφτιάς βοσκός, νὰ τὸν ξεναρχοντέψῃ !

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἀφέντη μου κύρ Πάνα μου, μιὰ χάρη θὰ ζητήσω,

Κ' ἐγὼ, τὸ ξύλο ποῦφαγα νὰ τοῦ γυρίσω πίσω ;

ΕΡΩΣ

Ὅχι, δά..., σένα Τίτυρε, νὰ πάρῃς σοὺ ταριάζει !

Μὲ τῆς γλυκειᾶς μου Μάννας

τὴ θέληση, ποὺ σὰν γελᾷ τὸ στόμα της λὲς μοιάζει
μισάνοιχτο τριαντάφυλλο μὲς τὰ κλαριά τῆς δράνας,
σοὺ δίνω γιὰ γυναικὰ σου τὴ Χλόη ποὺ σὲ μένα
τὰ σχέδια τὰ κρυμμένα

φανέρωσες, κ' ἐπέταξα στῆς μάννας μου νὰ πῶ
τὸ δόλιο τοὺς σκοπό !

ΠΑΝ

Κ' ἐγὼ γι' αὐτὰ ποὺ ἐλάλησεν ὁ Έρωτας, μετὰ γλώσσα
κι' ἀπὸ τὸ μέλι πειδὲ γλυκειά, καὶ γιὰ νὰ με θυμᾶστε
ἀπ' τὰ δικά μου μαντριά σὰς δίνω γίδια τόσα
ποὺ μὲς σὲ δέκα σφυριξίτες μᾶκρος οἱ πρῶτοι νᾶστε.
Σὰς δίνω κι' ἀπ' τὸ μέλι μου σαράντα μιὰ κυφέλη !
νᾶρχεται ὁ Έρως ποὺ καὶ ποὺ καὶ νὰ τρυγᾷ τὸ μέλι !

ΧΛΟΗ

Τώρα κ' ἐμένα ἂν θέλετε ν' ἀκούσετε, θαρρῶ
πὼς πρέπει τὸ χυρὸ

ν' ἀρχίσωμε...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ν' ἀρχίσωμε...

Σκηνή ΙΔ'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (τὴν ὥρα ποὺ χορεύουν)

Ὡ σεῖς ὅλοι σταθῆτε !

Στὴν πιὸ ὁμορφὴ μὲς τὶς Θεές, ποὺ φτάνει ἐδῶ στραφήτῃ !
Ἐγὼ τὸ Δία σὰν κυτῶ μετὰ τὰ βαθεῖά μου μάτια
Λυγώνω μὲς τὰ τρίψηλα τοῦ Όλύμπου τὰ παλάτια
Τὸν κάνω κύκνο κάτασπρο τὴ Λήδα του νὰ σμίξῃ
Κι' ἀπ' τοῦ Όλύμπου τὴν κορφή χρυσὴ βροχὴ νὰ ρίξῃ
Τὶς κόρες λένε ἡ Ἀρτεμις πὼς προστατεύει τάχα
Μὲς τὰ πυκνὰ τὰ δάση της, ἐγὼ λέω μονάχα
Πὼς θάκανε καλλίτερα στὶς ράχες νὰ γυρνᾷ
Καὶ μετὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα τὶς νύχτες νὰ περνᾷ
Γιατὶ τοῦ Δάφνης ταῦπρεπε μιὰ νύφη στὸ πλευρὸ του
Ποῦνα νεραιδογέννημα κι' ἔχει Θεὸ γονιὸ του.

ΔΑΦΝΗΣ (στὴν Ἀφροδίτη)

Ὡ Παντοδύναμη Θεά

Ἢ Εὐγενικιά μορφὴ σου

Κι' αὐτὴ ἡ πανώρια σιάση σου

Λαλοῦν τὴ δύναμή σου.

Μὲ τὸ κρυφὸ χαμόγελο
Στὰ Ὀλύμπιά σου χεῖλη
Πανόμοια μὲ τὸ μάρμαρο
Ποὺ χάραξεν ἡ σμίλη

Ἦρβες κι' ἐστάθης ἐλαφρὰ
Λυγίζοντας τὸ γόνα
Σὲν νὰ πετάξης ἐτοιμὴ
ψηλὰ στὸν Παρθενῶνα.

Ἐχεις τὸ φίλτρο τῆς ζωῆς
Στὰ ρόδινά σου χεῖλη
Καὶ ξαπλωμένη στὸν ἄφρο
Κυλᾶς σὲ μιὰ κογχύλη
(Γονατίζου)

Γονατίζομεν τώρα μπροστά σου
Τ' εἶσαι νέφος, ἀχτίδα, κι' ἀγέρας,
᾽Ω Θεὰ μὲ τὰ ὠραῖα μαλλιά σου,
Τῶν ἀφρῶν, τοῦ καρποῦ καὶ τῆς μέρας.

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Σημ. Ἀπαγορεύεται νὰ παρασταθῇ χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ συγγραφέως.

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

Ἡ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ

Φίλε «Νουμά».

Εἶδες τὸ τελευταῖο «Δελτίο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου»; Διάβασες ἀπὸ τὰ περιεχόμενά του, τὴν «Ἀπολογία τῆς δημοτικῆς»; Πές μου, νὰ ζήσης, ἐσύ ποὺ ἔχεις τὰ μέσα καὶ μπορεῖς νὰ μάθης, ποιός εἶναι ὁ κ. Κλ. Π., ὁ συγγραφέας τοῦ ἄρθρου; Μωρὲ αὐτὸς εἶναι σωστὸς θερμαστής τοῦ ὁδοστρωτήρα! Ἄναψε τὸ καζάνι, κίνησε ὁ ἀργοκίνητος ὄγκος καὶ ἰσοδέπωσε πέτρα καὶ πέτρα τὸ δρόμο τοῦ γλωσσικοῦ ἀγώνα. Τόσοι ἄγνωστοι, ἐκεῖ μέσα βγαίνουνε γιὰ δημοτικιστὲς κ' ἐπαναστάτες, ἀπὸ τὸ δικό μας Ραμὰ ἴσα μὲ τὸν πολυξακουσμένο Μιστριώτη (!). Κι ἀπὸ λάθος τυπογραφικό, φῶς φανερό, μείνανε ὅξω ὁ πρόμαχος τῆς ἰδέας Γιάνναρος τῆς «Ἐσπερινῆς», ὁ πολιτευτὴς Γιολντάσης τῆς «Ἀστραπῆς» καὶ ὁ ζωντανὸς μεταφραστὴς τοῦ Ἀριστοφάνη! Μὰ τὸ πιὸ ἄξιο ἀπορίας, τὸ πιὸ ἀφάνταστο, τὸ πιὸ πρωτότυπο εἶναι ποὺ ἀναφέρεται στὸ ἄρθρο καὶ ὁ Ψυχάρης! Τί γυρεύει καὶ μέσα αὐτὸς, ὁ χριστιανός, μονάχα ἓνας Θεὸς κ' ἓνας Κλ. Π. τὸ ξέρεῖ. Καὶ νὰ δῆς ποὺ βρέθηκαν μερικοὶ νὰ ποῦνε πὼς ἡ μελέτη αὐτὴ εἶναι ὁ φουρνος τοῦ Ναστραδὶν Χόντζα γιὰ τὶς νόστιμες κριτικὲς τῆς ἰδέας. Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω αὐτό. Μὰ πάλι γιατί νὰ βιογραφοῦνται καὶ ἄνθρωποι ποὺ γυρίσανε τελευταῖα στὴν καθαρεύουσα; Γιατί νὰ

παρουσιάζονται γιὰ γλωσσολόγοι μερικοὶ ποὺ ποτὲς τοὺς δὲ μιλῆσανε γιὰ δημοτικὴ; Γιατί ἀπὸ τὸ σημαντικό ἔργο τοῦ Φιλήτου νὰ παρουσιάζεται μονάχα μιὰ κουτσουλιὰ; Γιατί νὰ ἐρχεται ὁ Χατζηδάκης μὲ τὰ δεκανίκια του, σὰν ἀγωνιστὴς γιὰ τὴν ἰδέα; Γιατί ἡ πολύχρονη δουλειὰ τοῦ «Νουμά» νὰ μὴν παίρνῃ τὴ θέση ποὺ τῆς πρέπει; Γιατί νὰ λείπουνε καὶ ἄλλοι ποὺ ἐργαστήκανε τὸ ἴδιο γιὰ τὴ δημοτικὴ, σὰν πολλοὺς ποὺ ἀναφέρονται καὶ μέσα, π. χ. Ἀλκης Μπουρνιάς, Σπύρος Μελάς, Σπύρος Νικολόπουλος, Γ. Τσοκόπουλος, Ἀριστοῦ Καμπάνης, Γεώργιος Βλάχος, Γιάννης Κοντυλάκης, Ἀλέκος Μαυροῦδης, Παντελῆς Χόρν, Τιμὸς Σταθόπουλος, Φωκίων Πανᾶς, Μποέμ, Χαρίλαος Παπαντωνίου, Ζαχαρίας Χατζόπουλος, Ἀδωνὶς Κύρος;

Ἡ τάχα ὅλα τοῦτα εἶναι μιὰ ρεκλάμα προσωπικῆ, δῶρο γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, ποὺ χαρίζει ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος», στὰ μέλη του;

Θὰ μὲ σκλάβωνες ἂν μοῦ ξηγοῦσες καὶ μοῦ ξεδιάλυνες τὶς τόσες μοῦ ἀπορίες.

Δικός σου

Ν. ΡΑΜΟΛΙΔΗΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Καὶ πρῶτα πρῶτα μάθε, φίλε, πὼς ὁ συγγραφέας τῆς κακόπιστης καὶ κακόβουλης αὐτῆς μελέτης κ. Κλ(έων) Π(αράσχος) εἶναι ἓνας πολυκαλὸς νέος ποὺ ἔχει μεταφράσει τὶς «Στροφές» τοῦ Μορέας, μὰ ποὺ τὸ Ζήτημα, φαίνεται, καὶ τὰ ἱστορικά του δὲν τοῦ δόθηκε καιρὸς νὰν τὰ μελετήσει καλὰ ἀκόμα. Ὁ κ. Κλ. Π. ἦρθε δυὸ τρεῖς φορὲς στὸ γραφεῖο μας, παίρνει καὶ τὸ «Νουμά» ἓνα δυὸ χρόνια τώρα, εἶτανε μέλος καὶ τῆς μακαρίτικης «Ὁργάνωσης τῶν νέων» μὰ δὲ θυμούμαστε οὔτε νὰ μᾶς μίλησε οὔτε νὰγραψε ποτὲ ἀραδοῦλα γιὰ τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα. Ποῦ διάολο λοιπὸν νὰ ξέρεῖ τί γίνεται καὶ τί τοῦ γίνεται; Πληροφορίε, καθὼς δηλώνει στὸ τέλος τοῦ λιβέλλου του, τοῦ δώσανε μερικοί, μὰ τὶς πληροφορίες αὐτὲς ἡ τοῦ τὶς δώσανε στραβὰ ἢ στραβὰ τὶς πῆρε τ' αὐτὴ του. Οἱ ἄλλοι λοιπὸν ἂς ὀφονταί γι' αὐτὰ τὰ μασκαράλίκια, καὶ ὄχι λόγου του, ποὺ εἶναι ὁλωσδιόλου ἀθῶος.

Ἄν τὸ ἄρθρο αὐτὸ τὸγραφε κανένας ἐπιστήμονας σοβάρως, ὅπως κ' ἐπρεπε νὰν τὸ γράφει, θὰ σεβότανε καὶ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ δὲ θάγραφε μὲ τόση ἀσέβεια γιὰ τὸ Φιλῆτα λ. χ. ποὺ εἶναι γλωσσολογικὸ ταλέντο πρώτης ἀράδας καὶ ποὺ ἂν ἀληθινὰ ἀνορθωτικὴ Κυβέρνηση βρισκότανε στὰ πράγματα θὰ ψήφισε εἰδικὸ νόμο γιὰ χάρε του καὶ θὰ τὸν ἐβάλε ἀρχισυντάκτη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ. Θάξερε ἄρα πὼς ὑπάρχει καὶ κάποιος Σπύρος Ἀλιμπέρτης ποὺ ὡς Σπύρος Ἀναστασιάδης ἔχει γράψει γλωσσολογικὰ ἄρθρα στὸ «Νουμά», σὲ περασμένα χρόνια, ποὺ ἀφίσανε ἐποχή. Μάλιστα. Θάξερε ἀκόμα καὶ κείνο τὸν παλιογραφία Ρήγα Γκόλφη, ποὺ κάτ, τζάνουμ, ἔγραψε καὶ αὐτός Θάξερε καὶ τόσους καὶ τόσους ἄλλους, ποὺ μὲ τόση χτηνώδικη ἀλαφροδα παραλείπει γιὰ νὰ βάλει διάφορους ἄλλους φαιδρὸς κουραμπιέδες τῆς ἰδέας στὴ θέση τους. Ἡ κ. Πετρούλα Ψηλορείτη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ὁ κ. Κλ(έων) Π(αράσχος) ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὰ θαλασσοῶσανε τοῦτες τὶς μέρες καὶ ἄξια κερδίσανε κ' οἱ δυὸ τους τὸ τίτλο τοῦ φαιδρὸς κριτικοῦ. Ὅσο γιὰ τὸ ἔργο τοῦ «Νουμά», μὴ στενοχωριέσαι καὶ θὰ κριθεῖ μιὰ μέρα, ὅπως τοῦ ἀξίζει, ἀπὸ καθαρευουσiano